

ALPINIZEM

Zaradi bolečin ob vračanju krvi v ude so kričali

Trije izkušeni plezalci Matija Volontar, Žiga Oražem in Bor Levičnik, ki so že plezali skupaj, tako doma v slovenskih gorah kot v Južni Ameriki, so konec oktobra v Himalaji preplezali 1100 metrov dolgo prvenstveno smer na 6180 metrov visoko goro Pomlaca. Po vrniti v domovino smo s fanti, vsi so bili nekoč člani slovenske mladinske **alpinistične** reprezentance, poklepetali tudi mi.

✚ Vesna Levičnik

Čeprav je od njihove vrnitve domov minil že slab mesec, se zdi, da se jih tisti »vau« občutek, ki ga dosežeš z garanjem in odrekanjem, drži še danes. Mladi **alpinisti** Matija Volontar, Žiga Oražem in Bor Levičnik plezajo skupaj že dobrih šest let. Vsi trije so bili tudi člani slovenske mladinske **alpinistične** reprezentance, že pred tem pa so seveda slišali drug za drugega. »Kot člani reprezentance smo skupaj opravili 5 do 8 akcij na leto,« je dejal pove Kamničan Žiga Oražem in dodal, da je med pogovorom z Matijem Volontarjem padla ideja, da bi letos poskusili osvojiti 6938 metrov visok Tengri Ragi Tau. Ta stoji v nepalskem delu Himalaje na meji med dolinama Rolwaling in Thame. »Dostop v dolino Thame je v začetnem delu skupen s potjo, ki vodi pod Everest,« je razložil Volontar, doma iz okolice Kranjske Gore, ki je omenjeno območje že dobro poznal. »Ko sem lansko zimo smučal z Matijo in mi je povedal o svojih načrtih za jesen, me je cilj seveda zanimal. Odločitev, da se jima z Žigo pridružim, je bila enostavna,« je dejal Ljubljčan Bor Levičnik, najmlajši od vseh treh. Vsi trije plezalci imajo izkušnje z več odprav po svetu, zato jim organiziranje odprave ni predstavljalo težav. »Treba je vedeti, da organizacija poti in sama logistika predstavlja tudi do 90 odstotkov vse odprave, plezanje pa je tehnično gledano skoraj identično kot v evropskih stenah,« je pojasnil Oražem.

Za motivacijo skodelica domačega, planinskega čaja

Je pa res, da še tako skrbno načrtovana pot lahko prinese zaplete – in fantom jih ni manjkalo. Zaradi monsuna se je potovanje v Nepal začelo v dežju, blatu in nervoznem čakanju na izboljšanje vremena. »Zaradi osem dnevnega praznovanja, ki je ohromilo skoraj vso državo, so bili odpovedani skoraj vsi notranji leti. Tako smo si pot v bazo

podaljšali za kar štiri dni,« je povedal Oražem in dodal, da jih je dež spremljal vsega skupaj 12 dni.

»Ko je končno nehalo deževati, smo se lahko začeli aklimatizirati.« In prav zaradi slabih vremenskih razmer so fantje imeli nekaj dni manj za realizacijo cilja, kot je bilo sprva predvideno. Čas v bazi – tokrat so bili nekaj več kot dvajset dni nastanjeni v hiši podobnem bivaku – so si krajšali z branjem in gledanjem filmov. »Z aklimatizacijskih vzponov smo se navadno vrnili z glavobolom, tako da smo preostanek dneva in naslednji dan bolj ali manj res počivali. Smo pa ohranjali plezalni nivo in stik s steno z balvanskim plezanjem,« je povedal Oražem.

In čeprav povedo, da so vse prej kot razvajeni glede kuhinje, so po nekaj dneh vseeno že pogrešali kuhinjo Lile. »Lila je kuhar, ki je na naši prvi odpravi v Indiji leta 2018 res postavil visok standard. V šotoru je ob pomoči svojega pomočnika in na kolenih naredil tudi torto, pico,« je dejal Levičnik, Oražem pa je razložil, da gre v bistvu za palačinko, na katero naribajo sir in zložijo zelenjavo. »Smo pa od doma prinesli nekaj suhe salame, pašteto, tudi nekaj parmezana in seveda čaj in naše začimbe. Za motivacijo ni lepšega, ko si v skodelico in čez čajno vrečko z napisom planinski čaj naliješ vročo vodo,« je v smehu povedal Levičnik.

Vrh osvojili v osmih urah

Med aklimatizacijo so fantje imeli tudi več priložnosti, da si ogledajo hribe, ki obdajajo dolino Thame. »Kmalu je našo pozornost pritegnila zahodna stena šesttisočaka Pomlaca. Motivacija za popolnoma nedotaknjeno in plezalsko zanimivo steno je bila večja od motivacije za poskus vzpona na prvotno načrtovan cilj. Skupaj smo se odločili za poskus,« je povedal Levičnik, Volontar pa ga je dopolnil, da gre za manj znani vrh, ki se imenuje tudi Ngole East. »Precej prese-

netljivo je najti še tako neraziskani vrh v priljubljeni dolini Khumbu, a prvi razlog je, da je Pomlaca v senci veliko večjih vrhov. Drugi razlog je, da je težko najti pot do vznožja zahodne stene. Pet ur smo iskali pot med seraki. A nepoznana gora nas je omrežila in odpovedali smo se osnovnemu cilju, na katerega smo se pripravljali več mesecev, ter osredotočenost preusmerili na novo goro,« je dodal Volontar, tudi vodja odprave.

Tudi zaradi dobre aklimatizacije in uigranosti ekipe so fantje 1100 metrov dolgo smer preplezali v osmih urah in pol. »Prva tretjina stene je precej strma oziroma navpična, večinoma smo plezali po zbitem snegu, ledu in nekaj tudi po skali. Ves čas je bilo od 70 do 90 stopinj naklona. Srednji del stene je bil malenkost položnejši, vendar nas je iskanje primernih prehodov dodobra zaposlilo. Za premagovanje vršnega grebena smo večinoma plezali po skali, z izjemo zadnjih 50 metrov, ko se je teren postopoma položil in nas pripeljal na vrh Pomlaca 6180 metrov,« so se dopolnjevali.

Na vprašanje o občutkih na vrhu so **alpinisti** priznali, da je sam pogled na vršace okoli tebe povezan z uspehom. »A če smo poštejni, smo vrhove gledali že med samo aklimatizacijo,« je dejal Levičnik. »So pa bile razmere v steni, z izjemo kratkega odstavka v srednjem delu, zelo dobre, kar nam je omogočilo hitro napredovanje in izvedbo ture v dveh dneh. Pripravili smo se namreč na tridnevno turo,« je razložil Volontar.

Pa vendar ni bilo vse tako lepo, kot se sliši in vidi na fotografijah. To potrdi tudi poimenovanje smeri »Screaming Barfies«. »Imena se je domislil Bor, ki ga je tokrat najbolj zeblo v prste,« je pojasnil Oražem, Levičnik pa se je nasmehnil in razložil: »Smer ponavadi dobi ime po prigodi, ki se zgodi med plezanjem. Tokrat je bil pekleni mrz, tako da se mi je zanohtalo – saj poznate ta občutek, na obeh rokah. Ob vračanju krvi v ude je tako bolelo, da smo kričali. No, eni bolj kot drugi in izraz Screaming Barfies to najbolj natančno opiše.« Fantje, kot so zagotovili, vsaj za zdaj ostajajo doma, bodo pa plezalnno kondicijo ohranjali v lokalnih in evropskih stenah. ✕

Pet ur smo iskali pot med seraki. A nepoznana gora nas je omrežila in odpovedali smo se osnovnemu cilju,

na katerega smo se pripravljali več mesecev, ter osredotočenost preusmerili na novo goro.

Matija Volontar**alpinist** in vodja odprave

Z aklimatizacijskih vzponov smo se navadno vrnili z glavobolom, tako da smo preostanek dneva in naslednji dan bolj ali manj res počivali. Smo pa ohranjali plezalni nivo in stik s steno z balvanskim plezanjem.

Žiga Oražem, alpinist

Ob vračanju krvi v ude je tako bolelo, da smo kričali. No, eni bolj kot drugi in izraz Screaming Barfies to najbolj natančno opiše.

Bor Levičnik, alpinist

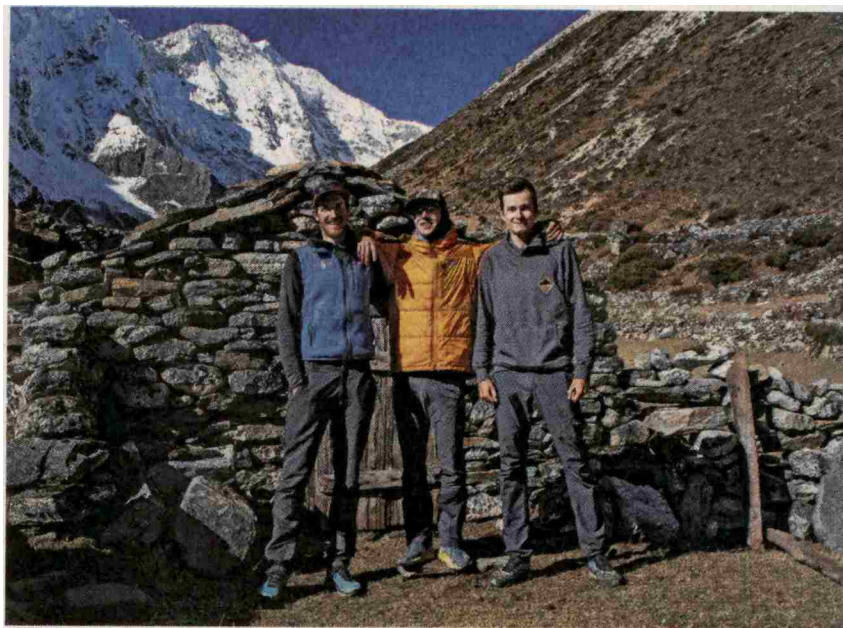
Bor Levičnik, Matija Volontar in Žiga Oražem na vrhu Pomlace. © Bor Levičnik

Alpinisti so večinoma plezali po zbitem snegu, ledu in nekaj tudi po skali, ves čas pa je bilo od 70 do 90 stopinj naklona. 📷 Matija Volontar

Prvenstvena smer

Matija Volontar, Žiga Oražem in Bor Levičnik (z leve) v bazi 📍 Bor Levičnik